

[A. C. Meyer.]

riet med den Energi, den LigeGYldighed eller maaske rettere den Lidenskab, som de gør paa de obskure Steder. Derfor spiller Indskrænkning af Beværtningernes Antal og gode og lyse Lokaler i alle Maader en vigtig Rolle. Men endnu stærkere vil naturligvis Kommunernes Ret til Nedstemning af Kroer virke, saaledes som det er foreslaaet i Lovforslaget. Fra første Færd var det Kommunalledelsen selv, der kunde foretage denne Nedstemning, men senere lod Kommunalledelsen Afstemningen foretage blandt Befolkningen for at have et sikkert Støttepunkt, og Loven af 1924 giver denne Fremgangsmaade fuld Lovskraft. Denne Nedstemning af Kroer er en Art Lokalforbud, som danner Grundlaget for videre Bestemmelser med Hensyn til Forbud.

Det foreliggende Lovforslag tager Sigte paa Lokalforbud, der begynder med sognekommunalt Forbud og gaar over til amtskommunale for endelig at naa til selve Statsforbudet. Jeg fortstaar derfor ikke, at man, sidste Gang denne Sag var til Behandling her i Rigsdagen, ængstedes for at sige rent ud, at man her havde med et virkeligt Forbudsforslag at gøre. Det er jo dog Tanken, og i Ædruelighedskommissionens Betænkning er man jo inde paa den Betragtning, at det netop gælder om at komme ind paa Statsforbud for at komme Drikkeriet til Livs i videste Udstrækning. Jeg betragter da ogsaa det foreliggende Lovforslag ikke blot, som det hedder, som et Forslag til Ædruelighedens Fremme, men som et Forslag om Forbud, rent og tydeligt udtalt. Hvis det nu er saaledes, at Afholdssag og Forbudssag saa at sige dækker hinanden, og at man, naar man er Afholdsmand, ogsaa er Forbudsmand, maa jeg rigtignok tilstaa, at jeg befinder mig paa en Uriaspost, og saa er det det ærede Medlem Hr. Vesterager, der render af med Bathseba, thi jeg kan ikke indrømme, at Afholdsmand og Forbudsmand absolut er det samme. Det synes jo ogsaa, som om man fra den Side, hvorfra Lovforslaget er fremsat, har ment at burde understrege, at Forslaget er et Forhandlingsgrundlag og ikke blot og bart et Ultimatum, medens man ude i Provinserne blandt Afholdsfolk, der virker i det praktiske Arbejde, som Regel vil mene, at hvis man ikke gaar ind paa selve Forbudet i alle Enkeltheder, er man ikke nogen ægte Afholdsmand. Kunde vi nu ikke tænke os Muligheden af, at vi ogsaa behandlede dette ud fra det fornuftige Synspunkt, at det er Forhandlingsgrundlag, saaledes at man søger at fortsætte den Lovgivning, man har, eventuelt

fører visse af de Bestemmelser, som Lovforslaget her indeholder, ud i Livet og søger at arbejde paa dem, selv om man kan gøre visse Betæneligheder gældende. Jeg tror, at dette burde være Opgaven, og jeg vil i den Henseende gerne yde min Medvirken.

Men man vil jo, saa snart man taler om Forbudet som det rationelle Middel til at komme Drikkeriet til Livs, være berettiget til at spørge, hvilke Virkninger, hvilke Resultater man kan paavise i andre Lande. Skønt jeg ikke ønsker at fremdrage netop de mindre gunstige Eksempler, der er fra andre Lande, vil jeg dog ikke i et Foredrag om dette Emne kunne undlade at pege paa, at man i andre Lande vil kunne paavise Farer ved Forbudet. Det har navnlig interesseret mig at se af det Materiale, vi har faaet tilstillet i Ædruelighedskommissionen, hvilken Stilling Ungdommen tager til Forbudssagen, hvad enten det nu er i Finland, Europas eneste Forbudsland, eller i de Forenede Stater. Det synes jo unægtelig at være saaledes, at Ungdommen driver Spot med Forbudet. Det er farligt; det er jo ved alle Lejligheder sagt til Overmaal, at man stolede paa Ungdommen, Fremtidens Bærere, og naar Ungdommen driver Gæk med en alvorlig Sag, saaledes at det bliver en ren Sport for dem, som de f. Eks. gør med Forbudet, er man kommet ind paa en farlig Vej. Ligeledes tør man ikke undlade at paapege, at strengere Lovbestemmelser selvfølgelig i mange Tilfælde vil føre til en Omgaaelse af Loven af rene Profithensyn; Smugleriet f. Eks. er drevet paa Omraader i Amerika paa en saadan Vis, at Smuglerne er interesseret i Forbudets Opretholdelse. Det er jo en ren Parodi. Ogsaa Kontrollen med Hjemmeproduktionen o. s. v. bliver yderst vanskelig, idet mange Mennesker jo har den Opfattelse, at hvad der er forbudt, er det mest attraaværdige, og derfor søger de at omgaa Loven. Om man vil være i Stand til ved strengere Bestemmelser, Kontrolbestemmelser, Toldopsyn o. s. v. at komme disse Onder til Livs, lader jeg foreløbig staa hen. Jeg nævner blot faktiske Onder, der er vanskelige at bekæmpe, og som man maa regne med, naar man vil lovgive.

Ved denne Sags Behandling i Fjor mente det ærede Medlem, daværende Indenrigsminister Krag at kunne se bort fra, at et Lovforslag af denne Art ved sin fulde Gennemførelse vilde berøve Staten en Indtægt af ca. 70 Mill. Kr. om Aaret, og han tog dette med en vis Sindsro, men jeg antager, at det ærede Medlems højtærede Kollega, forhenværende Finansminister N. Neergaard vilde se lidt mindre velvilligt